

Arrest

nr. 270 964 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 december 2021 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 juni 2021 een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus met de Spaanse nationaliteit. Op 18 oktober 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster gaat in beroep tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is gekend onder rolnummer X

1.2. Op 22 oktober 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die wordt gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 16.06 2021, op 14.07.2021 en op 15.09.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [E.M.]

voornaam : [H.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22 10.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Reden voor de termijn van 3 jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort, afgegeven in 2018 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd Zij verklaart sedert 2018 in België te verblijven.

Betrokkene diende 6 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse zus op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 04.05.2019, werd geweigerd op 25.10 2019 Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. De twee volgende aanvragen, ingediend op 05.11.2019 en 30.03.2020, werden in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Een vierde aanvraag gezinshereniging met haar Nederlandse zus, ingediend op 16.04 2020, werd op 21.09 2020 geweigerd Betrokkenes vijfde aanvraag gezinshereniging met haar Nederlandse zus dd 20.10.2020, werd op 08 04.2021 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene alweer geen bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 10.06.2020 een zesde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij zij enkel documenten voorlegde die betrekking hebben op de situatie na aankomst in België. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook samen met haar zoon een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Het feit dat betrokkenes minderjarige zoon [M.A.A.] geboren op 18.03.2007 in België naar school gaat (2e secundair beroepsonderwijs) staat een tijdelijk inreisverbod voor betrokkene niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te

volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e a v. Moldavië, par. 140). Betrokkenes kind heeft de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RW, nr. 125 845 van 20 juni 2014) alsook daar zijn hobby (voetbal) uit te oefenen. Betrokkene toont niet aan dat een tijdelijk inreisverbod voor betrokkene een verstorend effect zou hebben op haar kind en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan.

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 16.06 2021, op 14 07.2021 en nogmaals op 15.09.2021 en bracht geen elementen aan die een mogelijke schending van artikel 3 EVRM aantonen. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene bracht evenmin elementen aan die bewijzen dat zij of haar zoon aan een ziekte lijden die hen belemmert terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkene sprak enkel voor wat haar betreft van een onregelmatige hartslag waarvoor zij medicatie waarvan zij de naam niet kent, zou nemen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaarde verder nog 4 volwassen zonen, alsook 4 broers te hebben in Marokko en brengt geen elementen aan die een dermate afhankelijkheid aantonen tussen haar en haar in België wonende zussen, dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene zowel tijdens de gesprekken met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken als daarna uitgebreid werd geïnformeerd over de mogelijkheden voor vrijwillige terugkeer naar Marokko en de ondersteuning die zij daarbij kan krijgen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"De motivering van de bestreden beslissing verwijst naar het gebrek aan termijn in het bevel.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten welke de basis vormt van de bestreden beslissing eveneens het voorwerp uitmaakt van een verzoek tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat verzoekster van mening is dat er onterecht besloten werd tot de aflevering van een bevel zonder termijn.

Dat de vernietiging van het bevel eveneens de vernietiging van het inreisverbod tot gevolg zal moeten hebben.

Dat voor de volledigheid verzoekster het middel weergeeft inzake het bevel:

"ENIG MIDDEL: Schending van art. 7 van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motivering.

Dat de motivering van de bestreden beslissing het volgende stelt:

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied te verlaten:

Wettelijke basis:

-art. 71 2° van de wet van 15.12.1980"

Vervolgens wordt gemotiveerd of zij geen reden kan doen gelden waarom ze hier moet blijven.

Verzoekster stelt evenwel vast dat gedaagde op geen enkel moment motiveert waarom dit wetsartikel van toepassing zou zijn. Er wordt met andere woorden niet gemotiveerd of verzoekster nu al dan niet in bezit is van een verblijfsvergunning of een andere verblijfstitel.

Art. 7 1 2° stelt immer het volgende:

-2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Dat verzoekster dit aspect niet terugvindt in de motivering van de bestreden beslissing.

Dat derhalve niet anders kan besloten worden dan dat art. 7 van de Vreemdelingenwet geschonden werd doch ook de materiële motiveringsplicht.”

Derhalve meent verzoekster dat het bevel uit het rechtsverkeer dient te worden weggehaald en daarmee ook de bestreden beslissing.”

2.2. Verzoeksters middel steunt op de premisse dat de Raad, in de zaak met rolnummer 268 606, overgaat tot de nietigverklaring van de verwijderingsmaatregel waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat. De Raad heeft bij arrest van 5 april 2022 met nr. 270 962 het beroep gericht tegen deze verwijderingsmaatregel evenwel verworpen. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat het eerste middel niet kan worden aangenomen.

2.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 15, lid 3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Dat art. 15.1 van Richtlijn 2004/38 als volgt luidt:

3. Het gastland kan een verwijderingsbesluit dat valt onder lid 1 niet verbinden aan een verbod het grondgebied binnen te komen.

Verzoekster meent dat art. 15 van de Richtlijn in casu van toepassing is en er dus geen verbinding mag gemaakt worden tussen de verwijderingsbeslissing en het inreisverbod gezien dit expliciet ingaat tegen art. 15.3 van de richtlijn welke klaarblijkelijk niet werd omgezet naar Belgisch recht. Dat het inreisverbod dient te worden nietig verklaard.”

2.4. Artikel 15, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“De procedures van de artikelen 30 en 31 zijn van overeenkomstige toepassing op besluiten ter beperking van het vrij verkeer van burgers van de Unie of hun familieleden die worden genomen om andere redenen dan openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.”

Het bepaalde in artikel 15, lid 3 van de richtlijn 2004/38/EG dat “[h]et gastland [...] een verwijderingsbesluit dat valt onder lid 1 niet [kan] verbinden aan een verbod het grondgebied binnen te komen” doet aldus op een verwijderingsbesluit “ter beperking van het vrij verkeer van burgers van de Unie of hun familieleden die worden genomen om andere redenen dan openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid”.

In artikel 2 van de richtlijn 2004/38/EG wordt de volgende definitie gegeven van “familie lid”:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

[...]

2) “familie lid”:

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lid-staat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;

[...]”.

Verzoekster is de zus van een Spaanse onderdaan en valt als dusdanig niet onder de definitie van “familielid” voor de toepassing van de richtlijn 2004/38/EG. In het verlengde van deze vaststelling blijkt evenmin dat het verzoekster eerder afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten is te beschouwen als een verwijderingsbesluit zoals bedoeld in artikel 15, lid 1 van de richtlijn 2004/34/EG, zodat ook niet blijkt dat zij dienstig kan verwijzen naar het lid 3 van dit artikel.

Verzoekster diende haar aanvragen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar zus met de Spaanse nationaliteit en op grond van artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen werden ingevoegd in de Vreemdelingenwet via de wet van 19 maart 2014 (BS 5 mei 2014) en vormen de omzetting van artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 3). Deze bepaling uit de richtlijn voorziet enkel dat het gastland “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en het verblijf van de zogenaamde andere familieleden “vergemakkelijkt”, waarbij het “de persoonlijke situatie nauwkeurig [onderzoekt]” en “een eventuele weigering [motiveert]”.

Het Hof van Justitie heeft hieromtrent in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld als volgt:

“19 Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‘familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.”(eigen onderlijning)

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak Rahman er ook op gewezen dat “52. Om te beginnen [...] de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking [moet] worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie

van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie; eigen onderlijning).

Uit de richtlijn 2004/38/EG volgt dat de Uniewetgever niet de bedoeling had om de andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te “*vergemakkelijken*”. Hieruit kan niet blijken dat de “*andere*” familieleden dezelfde procedurele waarborgen genieten of moeten genieten als deze die gelden voor de familieleden van de burger van de Unie, wanneer hun aanvraag wordt afgewezen op grond van de vaststelling dat zij niet voldoen aan de vereisten om als ander familielid verblijfsrecht te verkrijgen.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat verzoekster dienstig de schending van artikel 15, lid 3 van de richtlijn 2004/38/EG kan invoeren.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS